

Syrien, kurderne og det nationale spørgsmål

4 artikler af Jørgen Petersen:

- Kurderne og imperialismen
- Olietyven Trump
- Præsident, dommer og bøddel
- Kurdernes valg



Kommunistisk Parti

Kommunistisk Parti
Hillerødgade 30A
2200 København N
Telefon: 30 20 03 20

Mail: info@kommunister.dk
www.kommunister.dk

Forlaget Arbejderen
© januar 2020

ISBN 978-87-89599-63-2

Forord

I kølvandet på Første Verdenskrig var det sejrherrene Storbritannien og Frankrig, som tegnede de nye landegrænser på ruinerne af det Osmanniske rige. Det gjorde man uden smålig skelen til den befolkning, som boede i de nye stater, man skabte med et pennestrøg.

For kurderne var grænsedragningerne en regulær katastrofe. På trods af at kurderne lever i et relativt sammenhængende område, blev der ikke dannet en selvstændig kurdisk stat. I stedet blev det kurdiske folk opsplittet af landegrænser i Syrien, Irak, Tyrkiet, Iran og Armenien.

Der skønnes at være et op mod 30 millioner kurdere, heraf bor to millioner i Syrien, hvor de er den største minoritet.

Det kurdiske folk har, under meget forskellige betingelser, kæmpet for deres nationale, sociale og kulturelle rettigheder imod en ofte meget brutal undertrykkelse.

De forskellige kurdiske partier og militser har igennem tiden søgt alliancer med tvivlsomme allierede med en forhåbning om, at det vil gavne deres sag.

I de senere år har kurdernes involvering i imperialismens krige mod Irak og Syrien haft meget negative konsekvenser for befolkningen i de berørte lande. Kurdiske partier, klaner og militser har spillet en meget aktiv rolle og indgået alliancer med USA.

Denne artikel vil sammenfatte nogle af brikkerne i kurdernes nyere historie, som er tæt sammenvævet med udviklingen i hele regionen.

IMPERIALISMENS MAGTSPIL

Det kurdiske folks kamp har igennem historien været præget af styrkeforholdet i klassekampen, af opgang og nedgang i folkenes frihedskamp.

I kølvandet på Anden Verdenskrig var der et generelt opsving i den antiimperialistiske kamp, ikke mindst under indtryk af det daværende Sovjetunionen og den kommunistiske bevægelse i regionen.

Imperialisterne har på 1001 måde forsøgt at styrke deres egne positioner i regionen gennem del og hersk politik og brutal undertrykkelse.

Kurdernes dominerende kræfter har igennem historien været allierede med både kommunister og den progressive arabiske nationalisme, men en række af de kurdiske ledere har også deltaget i det brutale spil om magten i regionen.

I perioden efter Sovjetunionens opløsning har de kurdiske partier og militser gang på gang allieret sig med USA, Israel og de gamle europæiske imperialistmagter med en forhåbning om, at en sådan alliance kunne bringe dannelsen af en kurdisk stat nærmere, eller kort og godt gavne dem selv.

Kurderne er igen og igen blevet søgt gjort til en brik i imperialismens magtspil

- i kampen om olien i regionen
- i krigen mellem Iran og Irak
- i USA's krige mod Saddam Husseins Irak
- i USA's, Tyrkiets, Israels, Saudi Arabiens og andre landes kamp for at sønderlemme Syrien med alle midler.

Historisk har Storbritannien, og i nyere tid især USA og dets allierede, gang på gang brugt kurderne i deres del og hersk politik i regionen.

Imperialismens spil og de kurdiske ledes beslutninger har kostet

hundredtusinder af kurdere livet og betydet, at andre hundredtusinder af kurdere er blevet tvangsfordrevet, torteret og fængslet.

Kendsgerningen er, at de imperialistiske stormagter med USA i spidsen aldrig har løftet en finger for et frit og demokratisk Kurdistan og vil aldrig gøre det, sådan som udviklingen i Syrien efter USA's tilbagetrækning endnu engang bekræfter det.

Det har aldrig gavnet kurderne eller noget andet folk at alliere sig med imperialismen. Hovedårsagen til det kaos, der hersker i Irak, Syrien, Yemen, Afghanistan, Egypten, Libyen og mange andre lande, er indblanding fra USA og dets allierede, herunder NATO-landet Danmark. Magthaverne i disse lande er en grundlæggende del af problemet og kan aldrig blive en del af løsningen.

DE SKRÆMMENDE SPOR

Efter Anden Verdenskrig har der været to dominerende kurdiske klaner – Barzani og Talibani – hvor magten går i arv fra far til søn. I starten var de begge med i dannelsen af Kurdistan Demokratiske Parti, KPD.

KPD blev dannet i 1946 og er i dag en hovedkraft blandt kurderne i det nordlige Irak. KPD blev dannet med støtte fra Sovjet, som støttede kampen for Kurdistan og kurdernes opgør med de daværende monarkier i Irak og Iran.

KPD samarbejdede i en periode efter Anden Verdenskrig med Iraks Kommunistiske Parti, men det kom til et brud i 1956. KPD kontaktede den britiske konsul i Mosul, hvor man bad om penge og våben for at kunne etablere et antikommunistisk og uafhængigt Kurdistan i det nordlige Irak. (1) KPD har senere i en periode været tilknyttet den socialdemokratiske socialistiske internationale.

Mange gange igennem historien har kurderne indgået taktiske alliancer med regeringer og stormagter, som har givet dem kortvarige fremgange, for eksempel som led i opgør i det ene eller

andet land, ikke mindst Iran og Irak. I begge lande er der store kurdiske minoriteter med egne militser.

Ofte har USA og Israel og deres allierede i regionen spillet en aktiv rolle i disse konflikter. For eksempel forstærkede kurderne i Irak deres væbnede kamp mod den irakiske regering i 1960'erne. Den irakiske regering forsøgte at nedkæmpe kurderne og sendte i maj 1966 40.000 soldater ind i de kurdisk beboede områder i Irak.

Men den irakiske ledelse havde ikke succes med deres blodige angreb, hvor der i stor stil blev anvendt giftgas. Kurderne fik direkte hjælp fra Israel og Iran, som dengang stadigvæk blev ledt af den pro-amerikanske shah, og søgte også støtte fra USA.

Kampene førte til store tab for den irakiske hær. Det tvang den irakiske regering til at udsende den såkaldte Bazzaz-erklæring i juni 1966, som gav en lang række indrømmelser til kurderne i Irak. De kurdiske organisationer i Irak tilsluttede sig erklæringen, som også fik støtte fra USA.

Men situationen ændrede sig hurtigt. Magthaverne i Irak og Iran indgik nye aftaler, kurderne blev taberne.

Da der igen kom konflikter mellem den irakiske regering og kurderne, søgte de kurdiske ledere hjælp hos Israel og USA.

Under en strid om olien i de kurdiske kontrollerede områder i Nordirak skrev den kurdiske leder Mullah Mustafa Barzani: *"Vi er klar til at handle efter USA's ønsker, hvis USA beskytter os imod ulvene"* (2) (det vil sige den irakiske regering). Han boede i øvrigt i en periode i Sovjetunionen, men døde i eksil i USA.

Jalal Talabani dannede PUK (Kurdistan's Patriotiske Union) i den syriske hovedstad Damaskus i 1976. Det skete efter Barzani var flygtet til Iran efter et militært opgør med den irakiske regering, som han og kurderne tabte, og som førte til, at hundredtusinder af kurdere blev deporteret af den irakiske regering. (3)

1986 forenede KPD og PUK kræfterne imod Saddam Hussein, og

året efter dannedes den kurdiske front, som omfattende flere kræfter, med militær og økonomisk støtte fra Iran.

Da USA indledte krigen mod Irak efter Iraks invasion af Kuwait i 1990, appellerede USA til kurderne i Nordirak om at rykke mod syd imod Iraks hær.

Senere, da USA trækker sig ud af Irak efter den første Irakkrig, spiller præsident Saddam Hussein på modsætningerne mellem Talabani og Barzani, som ved et efterfølgende valg i 1992 fik hhv. 49 og 51 pladser i parlamentet, efter et valg præget af svindel og stemmekøb.

I de kurdiske områder i det nordlige Irak fortsatte rivaliseringen mellem de to partier, med kontrol over egne landområder, hver deres administration og militære styrker. Mange andre eksempler kunne nævnes.

KPD er i nyere tid blevet kritiseret af Amnesty International, Human Right Watch og mange andre for korrupsion, nepotisme og vold imod politiske modstandere.

De to klaner blev velstående af oliesalg under ***Oil for Food*** programmet i Irak, hvor de fik milliarder udbetalt og gennem svindel og smugling berigede sig yderligere, eller som den londonbaserede kurdiske journalist på Al Jazeera, Kamal Jahid, sagde det: "*Vi taler om korrupsion begået i stor stil af Massoud Barzani personligt og Jalal Talabani personligt.*"

Ligeledes fremgår det af dokumenter fra USA's state department offentliggjort af Wikileaks, at "*KPD består af familieklaner, der i høj grad arbejder som en mafiaorganisation*".

IMPERIALISTISK RØVERKRIG I SYRIEN

I krigen i Syrien er der mange interesser på spil – men som altid i Mellemøsten er det også en kamp om olie og gas.

CIA begyndte planlægningen af krigen i Syrien tilbage i 1986, hvor

man udarbejdede et memorandum, hvori der blandt andet står:

"Dette memorandum udforsker alternative scenarier, som kan føre til at præsident Hafez al-Assad i Syrien bliver styrtet. Særlig søger det at klargøre, hvilke individer og grupper som vil kunne starte eller udløse forsøg på magtovertagelse.

Vi tror en udbredt vold blandt befolkningen kan stimulere et stort antal sunnimuslimske officerer og værnepligtige til at desertere eller gøre oprør, og dermed gøre scenen klar til borgerkrig.

(...) Selv om undertrykkelsen af det muslimske Broderskab drastisk har reduceret den væbnede modstand, mener vi at det stadig har et signifikant potentiale for en ny sunnimuslimsk opposition ... Under den rigtige ledelse kan de danne grundlag for en stor bevægelse". (4)

Hillary Clinton bekræftede i 2015 – fire år efter det væbnede opgør begyndte i Syrien – at USA fortsat følger denne plan. Hun løftede også i sine såkaldte hemmelige mails en del af sløret for, hvorfor Israel er så aktiv i Syrien.

Ud over de omtalte grupper, har USA også opereret med de kurdiske ledes støtte.

KURDERNE I SYRIEN

Kurderne i Syrien er spredt over store dele af landet, men er mest koncentreret i den nordlige del af landet – Hasaka-provinsen. Med støtte fra USA tog Det Demokratiske Unionsparti, kendt som PYD, og partiets militær YPG kontrol over store områder her og udråbte området som en autonom region under navnet Rojava.

Dette ensidige skridt blev ikke accepteret af den syriske regering, som igennem hele processen har afvist enhver tale om opsplittning af landet.

Så længe den amerikanske hær og luftvåben var i området, kunne kurderne opbygge Rojava i forventning om, at USA ville beskytte de kurdiske kontrollerede områder.

Rojava blev præsenteret som et fredens projekt, som en form for et socialistisk eksperiment, hvor der blev lagt særligt vægt på kvindernes frigørelse.

Alle, der kender blot det mindste til den amerikanske imperialisme, ved, at amerikanske soldater igennem historien ALDRIG har støttet hverken socialistiske eksperimenter eller kvindefrigørelse.

Medierne skriver ofte, at USA har svigtet kurderne i Syrien, men i virkeligheden har USA misbrugt kurderne endnu engang. Og de kurdiske ledere lod sig misbruge som villige redskaber i USA's krig for at sønderlemme Syrien. I dag, hvor USA ikke har brug for de kurdiske militser mere, lukker præsident Trump for støtten.

Eller som Trump hånligt sagde, i forbindelse med den amerikanske tilbagetrækning fra Syrien, at han var ligeglad med om kurderne i Syrien blev beskyttet af Putin, den syriske præsident Assad eller Napoleon.

Kurderne blev aldrig en del af den politiske forhandlingsproces om Syriens fremtid. Der har været to parallelle processer: En proces i FN-regi i Geneve, og en i Astana, under ledelse af Rusland. Med USA's tilbagetrækning fra Syrien må det forventes, at USA vil stå på sidelinjen i det videre forløb.

I takt med de mange terrorgrupper i Syrien blev nedkæmpet, og regeringshæren overtog kontrollen med hovedparten af landet, stod den politiske fredsproces fortsat i stampe. Den afgørende årsag var USA's tilstedeværelse i Syrien.

Næppe havde USA trukket sig ud af landet, før der blev indgået en politisk aftale mellem de kurdiske militser og den syriske regering, som blandt andet betød, at den syriske hær rykkede frem for at stoppe den tyrkiske hær og de terrorister, som Tyrkiet samarbejder med.

Den tyrkiske invasion i Syrien var på den korte bane rettet mod de kurdiske militser i det nordlige Syrien, men den ville på bare lidt

længere sigt kunne true hele Syriens nationale integritet.

I årtier levede alle Syriens befolkningsgrupper sammen indenfor landets grænser, væsentligt mindre konfliktfyldt end i Syriens nabolande. Der er blevet indgået aftaler, som igen er brudt.

Igennem historien har der været mange eksempler på undertrykkelse af Syriens kurdiske befolkning. Ingen har rene hænder i denne komplicerede proces. Men virkeligheden er ikke sort/hvid.

Med USA's, Tyrkiets, Israels, Saudi Arabiens, Storbritanniens og andre landes forsøg på at vælte landets regering og sønderlemme den syriske stat, blev Syriens integritet og nationale enhed en fælles udfordring for landet og dets befolkning. Selv kurderne måtte til sidst erkende, at det kun var gennem en national alliance imod imperialismens trusler, at de kunne blive beskyttet, hvis man fandt en plads, blandt Syriens andre folk, i kampen mod imperialismen.

SYRIENS STØTTE TIL FRIHEDSKAMP

Som land har Syrien i årtier konkret og direkte understøttet både palæstinenserne og kurderne frihedskamp. Syrien har solidaritet med Palæstina/palæstinenserne som en hjørnesteen i sin indenrigs- og udenrigspolitik. Men Syrien har også spillet en vigtig rolle i udviklingen af den kurdiske modstandskamp og opbygningen af PKK. Det har i høj grad medvirket til, at USA satte Syrien på listen over lande, der indgår i "ondskabens akse", det vil sige lande, som nægtede at bøje sig for USA's diktater.

PKK blev stiftet i 1978. I 1979 flytter Öcalan til Syrien, hvor han opbygger militærbaser, hvorfra PKK samler en stadigt voksende militær styrke, som trænes her efter aftale med Syrien, i starten på en af de palæstinensiske træningslejre i Syrien.

I 1984 starter PKK en militær offensiv mod Tyrkiet. Fem år senere var PKK's væbnede styrke vokset til 10.000.

Den daværende tyrkiske præsident, Turgut Özal, indledte

forhandlinger med PKK, dog uden resultat. Efter Özals død genoptog PKK de væbnede angreb ind i Tyrkiet og erobrede store områder i 1993/94.

I de kommende år optrappede Tyrkiet sit militære svar på PKK's angreb. På grund af en stadigt stærkere militær offensiv blev PKK voldsomt presset. PKK forsøgte over flere omgange at få gang i dialogen ved at erklære ensidige våbenhvile i både 1995 og 1998, men uden resultat.

I 1998 øgede Tyrkiet og USA presset på Syrien. Landet blev truet med en tyrkisk invasion, hvis ikke PKK forlod Syrien, og Tyrkiet starter en militær opmarch langs Syriens nordlige grænse. Resultatet blev, at Öcalan forlod Syrien.

Den 9. oktober 1998 starter han en rundrejse for at finde et nyt land, der vil beskytte ham. Som bekendt ender det med, at Öcalan bliver fanget og dømt til døden ved en domstol i Tyrkiet. Dommen ændres, og Öcalan sendes i isolation på den tyrkiske fangeø Imrali, men har bevaret sin position som PKK's historiske leder.

HVAD VAR SDF'S MÅLSÆTNINGER I ROJAVA

Da Syria Democratic Forces, SDF, besluttede at proklamere Rojava som en autonom kurdisk føderation i Syrien, skete det uden nogen form for aftale med landets regering eller andre politiske og etniske grupper i regionen.

Oprettelsen af en kurdisk føderation ville i givet fald kræve en ændring af den syriske grundlov eller en godkendelse ved en landsdækkende folkeafstemning. Et lille mindretal i et land kan naturligvis ikke tage et sådant ensidigt skridt – i modstrid med det store flertal af befolkningens ønsker.

Under fredsforhandlingerne har både den syriske regering og landets politiske opposition modsat sig SDF's skridt.

I Hasaka-provinsen, hvor Rojava ligger, findes et råd af syriske og arabiske klaner og stammer i området. De har afvist det ensidige

skridt fra SDF. Også andre repræsentanter for de mange ikke-kurdiske minoriteter i området modsatte sig SDF's skridt.

Så længe USA var i området og udrustede og uddannede de kurdiske militser, havde SDF den stærkeste militærstyrke i Rojava. Denne styrke brugte de til at gennemtvinge sine egne planer.

Kurderne i Rojava udgør et mindretal af befolkningen i området. Ud af de 1.500.000 mennesker, der boede i området, før Tyrkiet invaderede det nordlige Syrien, var kun 40 procent af kurdisk afstamning. Der bor store grupper af syrere, armenere, tyrkmenere, assyriske kristne og arabiske beduiner.

Hovedparten af kurderne i Syrien bor ikke i Rojava, men har i århundreder boet i Damaskus og andre af Syriens store byer. (5)

PYD og dens medlemsorganisationer er i øvrigt langt fra den eneste kurdiske organisation i Syrien. Der findes en bred vifte af kurdiske partier og organisationer herunder:

Kurdish Democratic Progressive Party, Kurdish Future Movement in Syria, Kurdish National Alliance in Syria, Kurdish National Council, Kurdistan Democratic Party of Syria – og denne liste er ikke komplet.

Nogle af disse har - sammen med den syriske regering - afvist denne ensidige erklæring om autonomi ved fredsforhandlingerne og understreget, at man arbejder for en politisk løsning, som sikrer landets enhed og integritet.

Kurderne udgør omkring syv procent af den syriske befolkning. Det område, som omfattes af det proklamerede autonome selvstyre, udgør 20 procent af Syriens territorium, herunder de rigeste oliefelter, de største vandreserver og de mest frugtbare landområder, hvor 1/3 af landets hvede produceres.

Disse naturrigdomme tilhører alle Syriens befolkningsgrupper og er en afgørende del af fundamentet for genopbygningen af Syrien efter imperialismen er

fordrevet fra landet.

Forholdene i Rojava har langt fra været så enestående, som SDF/PYD og deres udenlandske støtter har forsøgt at tegne dem. Tilbage i 2015 udsendte 16 armenske og assyriske organisationer en appel til det internationale samfund og en række religiøse organisationer, hvor de blandt andet klagede over, at deres ejendom blev konfiskeret. (6)

Amnesty International har flere gange kritiseret de kurdiske militser for krænkelser af menneskerettigheder i området.

PYD's formand, Salih Muslim, har selv erklæret i Serek TV, at man vil fordrive arabiske syrere fra de områder, man kontrollerede: *"En dag vil vi fordrive de arabere, som er blevet bragt til de kurdiske områder.(...) Den syriske regerings politik har bragt mange arabere til de kurdiske områder. Alle de byer hvor de bor, tilhører nu kurderne"* (7)

MEDIEMANIPULATIONEN

I de borgerlige medier er virkeligheden i Syrien malet sort/hvid. Hele vejen igennem har de direkte eller indirekte støttet enhver, der ville vælte præsident Assad og landets regering. Ingen har lavet en dybdegående journalistik og afdækket, hvem og hvordan titusinder af terrorister i Syrien er blevet uddannet, betalt og udrustet til tænderne.

Den såkaldte Free Syrian Army (FSA), som nu har skiftet navn til Syriens Nationale hær, blev dannet i 2015 og tilkæmpede sig efterfølgende kontrollen over større landområder i det nordvestlige Syrien.

De har i årevis været finansieret og udrustet, af blandt andet Tyrkiet og en vifte af lande. Medierne og magthaverne i den vestlige verden – også i Danmark – har gang på gang kaldt FSA en central del af den såkaldt moderate og demokratiske opposition i Syrien.

Under den tyrkiske invasion i Syrien har denne gruppe endnu engang optrådt som en regulær terrorgruppe og har myrdet og

terroriseret de områder, den besatte. Nu var det kurderne i det nordlige Syrien – USA's allierede, som fortsat støttes af det Demokraterne i USA- som brutalt blev slagtet. Det fik Washington Post til at ændre tonen overfor FSA.

Avisen skrev, at "militsen løber op og ned ad gaderne, laver bagholdsangreb mod køretøjer og bringer amerikanske tropper – og civile - i fare, selv om de er i gang med at trække sig tilbage. Militsen - kendt som Free Syrian Army er vanvittige og upålidelige"
(8)

SOLIDARITET MED KURDERNE

Kommunistisk Partis støtter kurdernes nationale rettigheder, sociale rettigheder og menneskerettigheder. Vi har kæmpet imod forfølgelsen og undertrykkelsen af kurdere overalt, hvor den forekommer, fra Tyrkiet til København.

Som et politisk parti i Danmark har vi et særligt ansvar for at kæmpe for kurdernes rettigheder, når de angribes af den danske regering og den danske stat.

Derfor har vi kæmpet imod terrorlovene, blandt andet fordi de kriminaliserer frihedskamp. Derfor har vi konkret kæmpet for, at organisationerne PKK, FARC og PFLP skal fjernes fra terrorlisterne.

Dagbladet Arbejderen har støttet den kurdiske tv-station Roj-TV fra første færd. Vi har påpeget, at Roj-TV blandt andet fik frataget sin sendetilladelse som betaling til Tyrkiet, for at opnå dets støtte til at Anders Fogh Rasmussen blev valgt som den daværende leder af NATO.

Da IS angreb Kobane og drev hundredtusinder på flugt og ødelagt store dele af byen, støttede vi, at Danmark bevilgede nødhjælp til genopbygningen af byen. Vi krævede ligeledes, at Tyrkiet åbnede grænserne, så flygtningene kunne vende hjem, og nødhjælpen og byggematerialer kunne komme frem.

Men Kommunistisk Parti har vendt sig imod imperialismens planer om at sønderlemme Syrien. Vi har forsvaret landets integritet i fuld

overensstemmelse med folkerettens bestemmelser. Vi har støttet en forhandlingsløsning, som inddrager og tilgodeser rettighederne for alle befolkningsgrupper i Syrien, med afsæt i folkerettens bestemmelser.

Det har igennem årene ført til en række diskussioner mellem Kommunistisk Parti og især Enhedslisten, som helt frem til i dag helt ukritisk har støttet kurdernes alliance med USA, herunder krævet at NATO sender styrker til Syrien for "at beskytte kurderne". Flere af de krav, Enhedslisten har støttet, har været i åbenlys modstrid med international ret.

Diskussionen begyndte allerede i 2014, hvor Enhedslistens medlem af Københavns Borgerrepræsentation, Allan Ahmad, som selv er kurder, kritiserede KP og forsvarede Enhedslistens krav om, at USA/NATO leverede våben til kurderne: *"Om det er amerikanerne, FN eller Danske Fragtmænd, der leverer våbnene, ændrer ikke ved situationen."* (9)

Kommunistisk Parti holdning dengang og i dag er, at vi er imod enhver appel til USA eller NATO-landet Danmark om at gribe ind i en konflikt, med soldater, bomber eller våben. Vi kræver, at imperialismen holder sig væk, og kritiserede at Enhedslisten så enøjet lukkede øjnene for international ret og reelt legitimerede USA's og NATO's krig i Irak og Syrien.

Under krigen i Syrien har Enhedslisten ikke blot krævet bevæbning af kurderne. Man har krævet NATO-tropper indsat i den nordlige del af landet. Man har haft møder med og støttet terror-organisationen "De hvide hjelme", som støttes og finansieres af regeringerne i den vestlige verden. Senest fik terrorgruppen endnu en milliondonation fra præsident Trump, da han trak sine styrker ud af Syrien.

Inden Rusland sendte styrker til Syrien for at støtte regeringshæren, krævede Enhedslisten også, at der blev indført et flyveforbud i Syrien. Det ville have forhindret den syriske hær i at bruge sit luftvåben, hvad der kunne have medført, at terroristerne i

Syrien havde sejret.

Efter Tyrkiets angreb på Syrien blev der en række nye elementer at forholde sig til i solidaritetsarbejdet. Kommunistisk Parti fordømte det tyrkiske angreb og kræver en øjeblikkelig tilbagetrækning. Men vi fastholder ligeledes, at man må forholde sig til helheden og ikke snævert spørgsmålet om Rojava og kurdernes stilling i Syrien. Enhedslisten forsøgte at opbygge solidaritetsarbejdet i Danmark uden at forholde sig til imperialismen. Det legitimerer den amerikanske besættelseshær, hvis den blot samarbejder med YPG.

KP's afsæt er også her kampen imod imperialismen og støtten til Syriens nationale enhed. Tyrkiet ønsker en opsplittning af Syrien, det samme gør USA, som fortsat besætter Syriens oliefelter – i samarbejde med YPG's styrker. Og ikke at forglemme Israels ulovlige besættelse af Golanhøjderne. I modsætning til Enhedslisten kræver vi alle udenlandske styrker, som er i Syrien i modstrid med international ret, ud af Syrien. (10)

FRED OG DEMOKRATI OPNÅS KUN VED KAMP MOD IMPERIALISMEN

Der tegner sig en langvarigt forløb, siden Enhedslisten, sammen med alle de andre partier i Folketinget, stemte for at lade danske jagerfly angribe Libyen, foreslog at udruste oppositionen i Libyen med Stingermissiler, støttede at USA bevæbnede kurderne, og senest, at der blev sendt danske soldater til Mali. Uanset Enhedslistens erklærede motiver, har man flere gange placeret sig side om side med krigsmagerne. Det er med til at undergrave grundlaget for fredsbevægelsen og den folkelige krigsmodstand.

Ofte bruger Enhedslisten humanitære argumenter for at retfærdiggøre alliancer med imperialismen. Men virkeligheden er, at imperialismen truer menneskehedens eksistens. Det er nødvendigt at gøre front mod imperialismen.

Som verden ser ud i dag, kan man ikke redde alle folk fra de

katastrofer, imperialismen bringer dem i. Som kommunister i Danmark forsøger vi at afsløre imperialismens virkelige målsætninger og drivkraft – forsvaret af det kapitalistiske system og storkapitalens ret til at udplyndre kloden og menneskeheden. Vi kæmper konkret mod krigenes årsager og for at forhindre, at Danmark bliver halehæng til uretten.

Imperialismen hærgen betyder, at op mod 805 millioner mennesker på kloden sulter. På grund af den verdensorden, imperialismen har skabt, dør der hver eneste dag 24.000 mennesker af sult og sygdomme. De kunne være reddet for nogle få kroner, men det sker ikke, fordi de ikke giver kapitalen profit, sådan som for eksempel oprustning og krig gør det. (11) Imperialismen er folkenes fælles fjende. Derfor skal imperialismen bekæmpes og knuses. Vi skal holde dette grundlæggende spørgsmål for øje, ellers mister vi orienteringen og bliver et mere eller mindre ufarligt halehæng til imperialismens udplyndring, oprustning og blodige røverkrige.

Noter

1. https://en.wikipedia.org/wiki/Kurdistan_Democratic_Party#CITEREFMcDowall2004
2. Washington Post, juni 1973
3. I en nu offentliggjort rapport fra CIA beskrives det hemmelige samarbejde mellem USA og kurderne i Irak i perioden 1972 til 1975, som også omfattede aktiviteter for at skabe konflikter mellem Iran og Iran. United States. Congress. House. Select Committee on Intelligence (1992). Gregory Andrade Diamond (ed.) The unexpurgated Pike report : report of the House Select Committee on Intelligence, 1976 (PDF).
4. Syria: Scenarios of Dramatic Political change – CIA 1986
5. Global Independence Analytic, 2016
6. <http://theorthodoxchurch.info/blog/news/assyrians-armenians-in-syria-protest-kurdish-confiscation-of-property/>
7. <https://www.rudaw.net/english/middleeast/syria/24112013>
8. Washington Post, 10 oktober 2019
9. 28.8.2014 på Modkraft
10. <http://kommunister.dk/nyheder/olietyven-trump> og <https://arbejderen.dk/leder/stop-tyrkiet>
11. Ifølge plandanmark.dk

Olietyven Trump

Kommentar

Tirsdag den 5. november - 2019

af Jørgen Petersen

Formand for Kommunistisk Parti

I dag har det danske Folketing vedtaget et forbud mod våbeneksport til Tyrkiet på grund af Tyrkiets militære angreb på det nordlige Syrien. Det er et godt og positivt skridt, som bør følges op med flere sanktioner, til den sidste tyrkiske soldat har forladt syrisk territorie.

Men det er ikke kun Tyrkiet, som krænker Syriens territoriale integritet. På trods af at Trump tidligere har meddelt, at IS var nedkæmpet i Syrien, og at han derfor trak de amerikanske soldater ud af landet, har Trump nu meldt ud, at hundredvis af amerikanske soldater bliver i det nordøstlige Syrien, hvor hovedparten af landets olieklender er.

Trump påstår, at han vil beskytte olieklenderne i Syrien, og at han er klar til at tage en militær konfrontation. Men mod hvem? IS er nedkæmpet. Den eneste kraft, der kan tage kontrol over olieklenderne i dag, er Syriens hær.

De amerikanske soldater vil således forhindre, at den syriske olie kommer det syriske folk til gavn og derved kan være med til at finansiere genopbygningen af Syrien.

Den amerikanske besættelse af syriske oliefelter og nærliggende byer er i åbenlys modstrid med international ret. Det er regulært tyveri af Syriens naturrigdomme.

For Trump, som har lidt et militært og politisk nederlag i Syrien, er det et desperat forsøg på at fastholde den amerikanske plan om en

opdeling af Syrien, hvor Israel som bekendt har annekteret de syriske Golanhøjder og givet koncession til amerikanske oliefirmaer til at udvinde områdets olie.

Hvor længe vil den danske regering lade dette fortsætte uden at protestere? Hvem tilhører Syriens naturrigdomme? Lad os få et svar, Jeppe Kofod!

De syriske oliefelter besættes i et tæt samarbejde mellem USA og den kurdiske milits YPG. Den officielle begrundelse for samarbejdet er ikke længere at beskytte kurderne, men at sikre den amerikanske kontrol over Syriens oliefelter, det har Trump meget entydigt bekræftet.

Den syriske forsvarsminister har opfordret YPG's soldater til at gå ind i den syriske hær og gøre fælles front imod den tyrkiske invasion af det nordlige Syrien, hvor store dele af de syriske kurdere bor. Det er beskæmmende, at YPG's ledelse afviser dette og fortsætter sit samarbejde med USA med det formål at stjæle den syriske olie. Endnu engang tilsidesætter YPG folkeretten, imens den syriske hær forsvarede de kurdiske civile.

Den progressive præsidentkandidat Tulsi Gabbard fra Demokraterne har skarpt fordømt Trumps kurs. Hun har fremlagt et forslag til beslutning i Repræsentanternes Hus, som kræver, at de amerikanske soldater forlader Syrien, fordi "olien, naturrigdomme og landområder tilhører det syriske folk, ikke USA".

I øjeblikket er der radiotavshed fra Enhedslistens folketingsgruppe om den amerikanske besættelse af Syriens oliefelter, som sker i tæt samarbejde med Enhedslistens allierede i YPG.

Lad os få en klar udmelding fra Enhedslisten! Partiet fordømmer med rette de tyrkiske soldater i Syrien. Hvad med de amerikanske soldater og USA's besættelse af Syriens oliefelter? Støtter man Syriens nationale integritet baseret på folkeretten?

Præsident, dommer og bøddel

Kommentar

tirsdag den 29. oktober - 2019

af Jørgen Petersen

Formand for Kommunistisk Parti

Fra en base i Irak sendte USA's præsident Trump specialstyrken Delta Force ind i det nordlige Syrien for at dræbe den berygtede IS-leder Abu Bakr al-Baghdadi, som ifølge USA's oplysninger dog endte med at begå selvmord og angiveligt tog tre børn med sig i døden.

Yderligere to kvinder døde under aktionen. Hvem der dræbte dem, fortæller Trump ikke.

Medierne jubler af glæde over endelig at have en historie, hvor man finder det relevant at rose Trump. Men det er værd at huske, at IS og de andre terrorgrupper i Syrien fra første færd er udrustet og finansieret af USA og dets allierede som led i planerne om et "regimeskifte" og en sønderdeling af Syrien.

Efter i mange år at have været et aktiv for USA's planer havde IS-lederen udspillet sin rolle.

I dag er IS og de andre terrorgrupper i Syrien nedkæmpet. Det kalifat, som Abu Bakr al-Baghdadi udråbte i Raqqa, er knust, og op mod 10 millioner mennesker, som blev holdt som gidsler i IS-kontrollerede områder i Irak og Syrien, er blevet befriet.

Angrebet ind i Syrien indgår i en efterhånden endeløs række af dødsmissioner, hvor USA benytter specialtropper eller droner til at henrette modstandere. Præsidenten ophøjer sig selv til både dommer og bøddel.

Dødsmissionerne foregår oftest i det skjulte, men særligt spektakulære drab meddeles til offentligheden, når præsidenten finder det politisk formålstjenligt. Sådan var det også med den konkrete aktion mod lederen af IS. Også Israel er kendt for sine hyppige dronedrab på udvalgte modstandere, ikke mindst i Palæstina.

Magtforholdene i Syrien forandrer sig dramatisk i disse dage og uger. Den syriske regeringshær har nu overtaget kontrollen over stort set hele landet og fortsætter sin fremrykning op mod grænsen til Tyrkiet.

IS-lederen døde i det nordlige Syrien i et område, som fortsat kontrolleres af tyrkisk, støttede terrorister. Det er bemærkelsesværdigt, at han af alle steder valgte at gå i skjul her med sin nærmeste familie, hvor det var et spørgsmål om tid, før hans skjulested ville blive afsløret.

Efter i mange år at have været et aktiv for USA's planer havde IS-lederen udspillet sin rolle og kunne elimineres af sin tidligere herre, sådan som det er sket så mange gange før i historien.

Hvis han var blevet fanget og stillet for en domstol, kunne han formodentlig fortælle mange sandheder, som USA ikke ønskede kom for dagens lys.

Kurdernes valg

Kommentar

Tirsdag den 8. oktober - 2019

af Jørgen Petersen

Formand for Kommunistisk Parti

Præsident Trump har aftalt med Tyrkiets præsident Erdogan, at de amerikanske styrker trækkes ud af det nordlige Syrien, så Tyrkiet kan etablere en 30 kilometer bred såkaldt sikkerhedszone i området.

Næppe var tilbagetrækningen af de første mindre grupper af amerikanske soldater begyndt, før den tyrkiske hær påbegyndte beskydningen af de kurdiske styrker, som kontrollerer området, og som har været USA's nærmeste allierede.

Kurderne i det nordlige Syrien vil kun kunne leve i fred, hvis den syriske hær overtager kontrollen af grænserne til Tyrkiet.

Trumps trusler om at smadre Tyrkiets økonomi, hvis Erdogan er for brutal overfor kurderne, vil hverken afskrække Tyrkiet eller berolige kurderne, som kender den tyrkiske hærs brutalitet.

Fra det nordlige Syrien erklærer de kurdiske militser, at de vil tage kampen op med Tyrkiets militær. Hvis det udvikler sig til en regulær krig mellem Tyrkiet og de kurdiske militser, vil det blive et brutalt og blodigt opgør, som kurderne ikke kan vinde.

Samtidig vil et tyrkisk angreb kunne føre til, at de titusinder af tilfangetagne terrorister fra IS og andre terrorgrupper, som sidder i kurdisk kontrollerede fangelejre og fængsler, vil bruge anledningen til at flygte.

I Danmark og resten af den vestlige verden fokuserer medierne på, at Trump svigter sine kurdiske allierede. Det er rigtigt, men det er også en noget snæver tilgang til situationen. USA og dets allierede fører krig i Syrien i en åbenlys krænkelse af international ret.

Det er USA, Tyrkiet og en række andre lande, som har finansieret og udrustet de væbnede terrorgrupper i Syrien, som nu er næsten nedkæmpet af den syriske hær og dens allierede. Det er mislykkedes for USA og dets allierede at vælte den syriske regering og præsident.

Nu arbejder de for at opdele den syriske nation. Tyrkiet og kurderne kæmper om kontrollen over dele af det nordlige Syrien. Israel vil fastholde kontrollen over de syriske Golanhøjder.

Så længe udenlandske magter har styrker i Syrien, i modstrid med international ret, vil den militære konflikt fortsætte på civilbefolkningens bekostning. Derfor er det så vigtigt, at den syriske regering genvinder kontrollen over hele Syrien.

Kurderne i det nordlige Syrien vil kun kunne leve i fred, hvis de erkender dette og lader den syriske hær overtage kontrollen af grænserne til Tyrkiet. Kun det kan stoppe Tyrkiets planer. Samtidig vil et sådant skridt kunne løfte forhandlingerne om en politisk løsning ud af det nuværende dødvande, som er skabt af USA's indblanding.

